

Svend Nielsen: Maa jeg begynde med at sige, at vi fra Venstres Side ønsker det foreliggende Lovforslag fremmet, men vi ønsker tillige, at det underkastes Behandling i et Udvalg, fordi der har lydt ret stærke Klager over den gældende Lov, og fordi vi kan tænke os Muligheden af, at man i de Aar, Loven har været gældende, kan have indhøstet Erfaringer, som det er ønskeligt og rigtigt, at Rigsdagens Medlemmer stifter Bekendtskab med, for at de kan blive taget i Betragtning nu, da vi staar overfor en Revision af Loven. Jeg vil derfor ogsaa gerne takke den højtærede Landbrugsminister, fordi han har fremsat Lovforslaget i saa god Tid, før den nugældende Lov ophører, at der kan blive fornøden Tid til at drøfte Sagen og overveje, om det ikke var muligt at finde en mere tilfredsstillende Fremgangsmaade til Bekæmpelse af Raager, end den nugældende Lov giver Anvisning paa. Det er nemlig saaledes, at mange praktiske Landmænd langt fra føler sig overbevist om, at den nuværende Lov er fyldestgørende eller saa god, som den burde være, og jeg maa vel antage, at vi nu har den første Raagelovs Behandling i tilstrækkelig stor Afstand til, at vi kan forhandle om Lovforslaget, uden at noget af Tingets ærede Medlemmer kommer i saa stærkt Sindsoprør; som Tilfældet var for enkelte Medlemmers Vedkommende, da en Raagelov var til Behandling for nogle Aar siden.

Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa en Forlængelse af den nugældende Raagelov, og deri ligger en Tilkendegivelse af, at den højtærede Landbrugsminister har ment, at vi bør opretholde en Lovgivning, som giver Lejlighed til en særlig Bekæmpelse af Raagerne. Jeg tænker mig ogsaa, at den højtærede Landbrugsminister vil se med Velvillie paa, at vi tager Sagen op til nærmere Undersøgelse, ikke alene fordi en effektiv Bekæmpelse af Raagerne har meget stor Betydning for Landmændene i visse Egne, men ogsaa fordi der nu i langt højere Grad end tidligere ude mellem praktiske Landmænd er indhøstet Erfaringer, saavel med Hensyn til Lovens Anvendelighed som med Hensyn til dens Mangler. Desværre har Forholdene ikke formet sig saaledes, at der er blevet mindre og mindre Brug for en Særlovgivning paa dette Omraade, tværtimod kan vi vist sige; Klagerne over den Skade, der er foraarsaget af Raager, er i de senere Aar, i hvert Fald i visse Egne, forstærket i høj Grad, hvilket naturligvis hænger sammen med, at Raagerne har bredt

sig overordentlig stærkt i nogle Egne. Sagen er nemlig den, at naar der kun er faa Raager i en Egn, er der ingen, der tager Hensyn til dem, saa faar de Lov at gaa i Fred og gør heller ingen Skade paa Afgrøden, og saa bør de ogsaa som ethvert andet Væsen kunne færdes i Fred og være til Fryd og Afveksling i Landskabet. Men saa snart Raagerne optræder i større Mængde, bliver Forholdet ganske anderledes. Naar de kommer i Flokke paa flere Hundrede — og i adskillige Egne er de optraadt i Flokke paa flere Tusinde —, kan de anrette betydelig Skade.

En af de Egne, som er mest plaget af saadanne store Raageflokke, er vistnok Randers Amt, i hvert Fald lyder Klagerne mest højlydt derovrefra, og det kan heller ikke nægtes, at der i Løbet af forholdsvis faa Aar har været overordentlig stærk Vækst i Raagekoloniernes Antal i Randers Amt. For 17—18 Aar siden var der ca. 8 Raagekolonier i Amtet, i 1925 har man opgjort deres Antal til over 30, tæt op til 40, og enkelte af disse Kolonier er meget store, med et Redeantal af op imod 4 000. Man vil heraf forstaa, at det ikke er mærkeligt, at der netop fra den Egn lyder meget stærke Klager over den Skade, Raagerne gør paa Landmændenes Afgrøder, og det er ogsaa forstaaeligt, at man netop i den Egn har forsøgt at gøre Brug af Raage-loven for at blive fri for denne Plage.

Man gik naturligvis den Vej, som Loven anviser, og klagede til Sogneraadene, som saa lod Synsmænd besigtige og vurdere Skaden. Disse Synsforretninger og Vurderinger giver et ganske godt Billede af, hvor slem Skaden kan være for de enkelte Landmænd. Jeg skal gøre Tingets ærede Medlemmer bekendt med enkelte af disse Kendelser, og jeg maa her indskyde den Bemærkning, at disse Oplysninger er skaffet til Veje for en væsentlig Del af Rousø og Sønderhald Herreders Landboforening, hvis Formand har gjort et stort og efter min Mening fortjenstfuldt Arbejde i denne Sag.

Den 5. Juli 1920 blev der afholdt Synsforretning over en Roemark hos Gaardejer Anders Thuesen i Vivild. Skaden ansloges til 500 Kr. Den 10. Juli samme Aar var der Synsforretning hos Gaardejer Møller Haarup i Vivild over en Kartoffelmark. Skaden ansloges til 200 Kr. Samme Dag var der en Synsforretning hos Gaardejer Niels Haugesen over en Bygmark. Skaden ansloges til 500 Kr. Den 30. Juni 1923 var der Synsforretning paa Hevringholm over en Kartoffelmark og en Bygmark.